

[Alfred Jensen.]

duktion. I stedet har ministeren advaret imod at se altfor mørkt på fremtidsudsigterne, og disse udtalelser har han praktisk talt fremsat samme dag, som de danske forhandlere kan berette om, at Vesttyskland i den kommende periode ikke vil aftage mere end halvdelen af det antal levende kreaturer, der nu aftages. Hører det ikke med til en ny politik, at handelen omlægges til i højere grad at foregå med Østeuropa for at sikre stabilitet i erhvervslivet og for at sikre fuld beskæftigelse? Det skulle jeg dog tro.

Det er også betegnende, at ministeren uden videre går ind for kravene om at støtte erhvervslivet ved ændring af afskrivningsreglerne. Det vil vel sige, at de skal have lov til at afskrive endnu mere. Det gør han uden at fremsætte så meget som en eneste bemærkning om de store indrømmelser, der allerede blev givet på dette område til erhvervslivet i sidste samling ved en tekstanmærkning på finansloven, og uden at omtale de store avancer, der kan noteres i store dele af erhvervslivet.

Det, småkarsfolk ønsker, er dog, at man hører op med at give til dem, der har nok, eller måske bedre sagt: give til dem, der har for meget i forvejen. Det, de ønsker, er endvidere, at avancer og fortjenester beskæres enten på den ene eller den anden måde. Derfor er vi for en kontrol med avancer og udplyndring, men der er også spørgsmål om en stærkere beskatning af de store indkomster, og der er endelig også anvist vej gennem højere løn og bedre arbejdsvilkår og en nedsættelse af arbejdstiden. Eftersom ordførerne for venstre, konservative og de radikale alle vendte sig mod arbejdernes krav om forbedringer i denne overenskomstsituation, havde det vel været rimeligt, om ministeren havde haft nogle bemærkninger herom. De store fortjenester er jo udtryk for, hvor grov udplyndringen af arbejderne er, og de viser, hvor urimeligt det er, at lønninger og arbejdsforhold ikke bliver forbedret.

Jeg mener også, at finansministeren burde have taget stilling til disse spørgsmål af hensyn til tjenestemændene, der har krav på at få at vide, hvorledes de lønmæssigt kan vente at blive behandlet fremefter. Som bekendt fik de en lønreduktion i efter-

året. Den var ikke stor, men når de affandt sig med den, var det vel, fordi der blev lovet dem en lønningskommission, der skulle overveje deres forhold. Jeg kan ikke tænke mig, at tjenestemændene har regnet med, at disse overvejelser skulle trække ud i årevis. Jeg vil tro, at de ønsker at få det misforhold, der er mellem deres lønninger og udgifter, rettet omgående og også i det finansår, der nu stunder til.

Jeg ser heller ikke noget tegn på en ny politik i den løsladelse af de fire tyske krigsforbrydere Bovensiepen, Söhnlein, Schwerdt og Kniest, der fandt sted forleden dag. Jeg ser nok, at der kan spares nogle penge ved at slippe dem løs, men det kan jo ikke være problemet og er ikke problemet for det danske folk. Justitsministerens motivering for løsladelsen kan ikke godkendes. Det kan være, at der er visse lande og folk, der som helhed har lidt mere, end vort land og vort folk har, men det kan ikke være nogen begrundelse for at løslade krigsforbrydere, og selvom sådanne større lidelser har forekommet, bortforklarer det ikke, at store dele af det danske folk har lidt fuldt så meget som folkene i andre lande under besættelsen. Mon ikke de, der var udsat for terroren og torturen, har en anden opfattelse end den, der er kommet til udtryk her? Det vil jeg tro.

Ministeren talte om at fremme det gode naboforhold til det Tyskland, hvor revanche-tanken triumferede ved valget den 6. september i år. Det forekommer mig, at det havde været mere nærliggende at tænke på besættelsestidens ofre, på de mange, der stadig lider under følgerne af bødlernes tortur og som følge af ophold i fængsler og koncentrationslejre. Det var mere nødvendigt at tænke på de mange, der har mistet deres forsørgere og deres nærmeste, og hvis nerver er hårdt anstrengt. Det har ministeren åbenbart ikke gjort, men han har faktisk tilføjet dem et hårdt slag, hvilket visse meddelelser om ulykkelige hændelser i pressen det sidste par dage er vidnesbyrd om. Og slaget er jo netop hårdt, fordi mange af besættelsestidens ofre og af dem, der deltog i besættelsestidens kamp, ikke har den opfattelse, at denne løsladelse kan tjene til at sikre vort land og Europa mod gentagelse. De løsladte vil medvirke til at støtte revanchetanken i Tyskland, de vil